

[Thisted Knudsen.]

ning for nogen Tid siden en Automobilhandel. Hvem tør vente 1 Aar, naar det drejer sig om en Automobilhandel? Priserne har forskubbet sig, og man ved overhovedet ikke, hvor man er henne. Selv Huslejesager, der jo er Hastesager, kan ikke blive behandlet saa hurtigt, at man kan faa dem afgjort, inden Flyttetidspunktet indtræder, og jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, at dette Spørgsmaal bliver taget op til Behandling, fordi det er berettiget, at der sker en Ændring her — man kan ikke fortsætte med den langsomme Retspleje, vi efterhaanden er kommet ind paa i Danmark.

Forslaget om Ankefristens Forlængelse fra 14 Dage til 3 Uger kan vi ikke acceptere. Vi anser den Begrundelse, som er givet herfor, for ganske utilstrækkelig. Da man i 1919 gennemførte Retsplejereformen, var man enig om een Ting: at Ankefristen skulde være saa kort som mulig. Vi har nu i 30 Aar haft denne Ankefrist paa 14 Dage, og man er kommet igennem det. Nu siger den højtærede Justitsminister, at Grunden er den, at Dommerkontorerne mangler Arbejdskraft, at der er Vanskeligheder ved at faa Domsudskrifterne frem. Det er muligt, at det er saadan i enkelte Tilfælde, men det gælder ikke i al Almindelighed. Og det er jo kun en forbigaaende Vanskelighed. Det er maaske slet ikke fra Dommerkontorerne Vanskelighederne stammer; de ligger maaske snarere hos Statsadvokaterne, og jeg kan ikke se, at den Motivering, der her er Tale om, er tilstrækkelig for at ændre principielle Regler i Retsplejeloven, ikke mindst fordi vi her staaer over for *forbigaaende* Vanskeligheder. I øvrigt er det vist saadan, at Dommerkontorerne gør, hvad de kan, og ekspederer disse Domsudskrifter meget hurtigt.

Jeg er enig med det ærede Medlem Fru Edel Saunte i hendes Betragtninger om de nye Regler om Erstatningskravets Fremsettelse i Anledning af Strafferetsforfølgning. Det er en ganske urimelig Ordning, man har haft her, og det maa undre, at Bestemmelserne ikke for længst er blevet formet paa en helt anden Maade. Det er jo saadan, at man i Virkeligheden ikke kan tage Stilling til Spørgsmaalet, før Dommen foreligger, og ofte har man maattet indtage det Standpunkt over for en Klient, at man ikke sammen med Frifindelsespaastanden tør fremsætte Krav om Erstatning, fordi man er bange for, at det kan faa Betydning, naar Skyldspørgsmaalet skal afgøres. Denne Ændring maa vi derfor hilse med Tilfredshed.

Naar nu den højtærede Justitsminister

fremsetter dette Forslag om Ændringer i Retsplejeloven, maa jeg maaske ganske kort understrege, at det muligvis ogsaa bliver nødvendigt at indføre Ændringer i Straffeloven. Jeg tænker i denne Forbindelse paa den sidste Tids Domme vedrørende Børnemishandling. I den almindelige Retsbevidsthed — som man efter min Opfattelse ikke maa foragte — er det en af de alvorligste Forbrydelser at mishandle og vanrøgte værgeløse Børn. Men naar der saa falder en Dom, oplever man ofte, at disse Folk ikke faar meget mere i Straf end en Sortbørsgrosserer. Jeg ved ikke, om Tinget husker den berømte Rasmus Petersen-Sag. Denne Mand mishandlede et 3-aarigt Barn i 3-4 Maaneder; han spærrede Barnet inde i et koldt Rum — Barnet var tuberkuløst. Han havde brugt Kæp over for det, og Lægen sagde, at det var en ualmindelig haard og usædvanlig Behandling. Ved Roskilde Ret fik han 8 Maaneder, ved Landsretten 1 Aar. Sagen blev med Justitsministeriets Tilladelse appelleret til Højesteret, og dér fik han ogsaa 1 Aar — selv om 4 Dommere stemte for 2 Aar. Der er i Dag et Svælg mellem den almindelige Retsopfattelse og de Domme, som afsiges i Forbindelse med Børnemishandlinger, og jeg henstiller til den højtærede Justitsminister — da der nu er en Lejlighed til at fremføre dette —, at han tager Spørgsmaalet under Overvejelse, for hvis ikke Domstolene vil idømme Straffe, der svarer til den almindelige Retsbevidsthed, er der ikke andet for Rigsdagen at gøre end at vedtage en Lov, der siger til Domstolene, at dette er Lovgivningsmagtens Vilje.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling.

Thestrup: Den foreslaaede Ændring i Udpantningsreglerne er efter min Opfattelse rimelig. For et ringe Vederlag udfører Sognefogderne et Arbejde, der i lige Grad værdsættes af Befolkningen og af Myndighederne. Stillingen som Sognefoged har altid været betragtet som et Tillids erhverv, der ikke gav fuld Betaling for det Arbejde, som blev udført. Jeg ser ikke gerne Hvervets Karakter paa dette Punkt ændret. Som Forholdene er nu, har vi en af Sognets gode Mænd som Sognefoged, som Regel en ikke helt ung eller uprøvet Mand, men en Mand, paa hvis Skøn og Vurdering Myndighederne kan stole, og som er egnet til at være Mellemand mellem Myndighederne og Sognets Beboere. Hvis Hvervets Karakter af Tillidshverv bortfaldt, kunde vi faa Personer, der, hvor udmærkede de end var, ikke var i Stand til at udfylde